

מע זבונר

מנחם פונדק

ה ש י ר

בזעק אל בדימי, בשצפוף ללא-דמי,
עת אשכח את אבי, לא אזכר את אמי
וכלי מחמה לאשר אין עמי
שח לי:

שכב וחלם את חסיר.

פאשר בקרבי ובקע לבי
ווארעד ללא שאט פרגזי ועצבי,
שנאיתי פעולם, אכל פח אין בי
הוא אמר:

שב ועשה לך שיר.

אולם יום שאדאב וכלי מכאב
מסקל בפיי-גוי-לא-נדע-אלהיו
הצוהל ומזבח לעגל זחב
הוא צוה לי:

נפץ על ראשם את חסיר!

אני לי איתי שירים של חלום-אזכרה
ונשימה מלוא-חזי מן חשקס חרה שבתכל.
המוזג תהלה של רעים מקשטי העבר
לורוד-זחבה של עתיד המחניף לי למחל;
פי סביב לי קירות, אפלים בחשמל-של-חצות,
פחלון - עצ זית קודר, ובדלת - אורות רחוקים.
וגופי את עיניו בלגלוג-אין-אונים נעצם
והחלום על ציד-פרפרים בשדות ירקנים.

אכל השעון שצלצל-חניות פבטרי
למדני, כי שקר נשיר אדם הנפיו למזרח...
והנחץ את מסד ארמוני המזחב
עד שתת דם ובכי.
ואבי אז נגן לי שיר-ערש עתיק ונפלא...

עֲפִיפּוֹנִים

עֲפִיפּוֹנִים הָיוּ שְׁלוֹשָׁה
שְׁפָלִי מִבֶּט מוֹפֵי בּוֹשָׁה
אֶחָד אֶפּוֹר שְׁנֵי צָהוּב
שְׁבִיבֵי שְׁדָּרָה, גְּרוֹמֵי מִכְאוֹב
וְהַשְׁלִישִׁי הָיָה לָבֵן
חֶסֶד סִיגִים וְלֹא מוֹבֵן.
אֶחָד נִשְׁרָף עַל לֹא אֵמֶת
שְׁנֵי נִתַּק חוֹטֵי וְנִמָּת.
מִסְפַּר שְׁלוֹשׁ מֵחוּךְ חוֹבָה
נִשְׁאָר לָחֵם לְמַצָּבָה.

עֲפִיפּוֹנִים הָיוּ שְׁלוֹשָׁה,
כֵּן זֶה תְּחִילַת כָּל פְּרָשָׁה -
אֶחָד כָּהוֹל, שְׁנֵי יָרוֹק
רַכִּים קְלִים וּמִלְאֵי צָחוֹק
וְהַשְׁלִישִׁי הָיָה לָבֵן
לֹא כָּל צָבֵעַ וְגִוּוֹן.
אֶחָד טֵבַע בְּסַעֲרָה
שְׁנֵי - פָּגַע בּוֹ רוּחַ רָע
וְהַשְׁלִישִׁי, לָבֵן, נָדוּשׁ
הַמְּשִׁיךְ לְשׁוֹט הַמְּשִׁיךְ לְדָרוֹשׁ.

עֲפִיפּוֹנִים הָיוּ שְׁלוֹשָׁה,
וְזֶה סִיּוֹם הַפְּרָשָׁה
אֶחָד זָהוּב שְׁנֵי מוֹכֶסֶף
לֵב כָּל עֲלָמָה לָחֵם נִכְסָף
וְהַשְׁלִישִׁי הָיָה לָבֵן
שׁוֹקֵט קוֹדֵר וּמֵאֲהָבֵן
אֶחָד הִרְקִישׁ וְנִחְנַק
שְׁנֵי - שָׁטָן מוֹחוֹ יָנֵק
וְרֵק, אֲנִי עוֹד מְשׁוֹטֵט
לְצָחוֹק לַחֵי לְבָבוֹת לִמָּת.

עֲפִיפּוֹנִים הָיוּ שְׁלוֹשָׁה
עָמְלוֹ בַּעֲבוּדָה קָשָׁה
אֶחָד אָדוֹם, שְׁנֵי שְׁחוֹר
שְׁטוּפֵי זַעַח, מוֹפִים בַּקּוֹר
וְהַשְׁלִישִׁי הָיָה לָבֵן
לֹא מֵתָה לֹא קָרְבָן.
אֶחָד נֶפֶל מִמַּאֲרֵב
שְׁנֵי - נִקְבָּה בּוֹ אֵשׁ הַקָּרֵב
וְהַלָּבֵן נִכְלָט עֵבֶר
בְּלִי זְכָרוֹנוֹת, לֹא עֵבֶר.

